

Glück Ilona 1913-Ban

Kicsi koromban nagyon kevés hajam volt. Apukám mindig elvitt férfifodrászhoz, hogy legyen sűrűbb hajam, mert nagyon pici volt. Én úgy féltem a borbélynál, mert férfiborbély volt, és nem tudtam, hogy mit csinál az ollóval a fejemben - majdnem sírtam. Mondta apuka, hogy nem bánt az a bácsi, csak szép hajad lesz. De engem nullára kopasztottak, hogy sűrű legyen a hajam. Pistikének hívtak otthon engemet, amikor ilyen kopasz voltam.

Vitt apukám mindig fényképeztetni bennünket, gyerekeket. A Kárász utca legvégén, a Dugonics tér felé van most egy művészeti bolt, annak a helyén, az udvarban volt a fényképész műterme, a

Ruttkay és Wittkay, ott csinálták rólunk a fényképeket:

Szegeden születtem 1912-ben. A szüleimmel és a két testvéremmel húszéves koromig a Polgár utca 24-ben laktunk - az jelenleg a Gogol utca 30. Mind a hárman abban a lakásban születünk - otthon, mert akkor még az volt a szokás. Ez egy háromszintes, gangos bérház volt Szeged belvárosában, a Mars tér közelében, a zsidó templomtól egy félsaroknyira.

Rendes, korszerű, háromszobás lakásunk volt: egy nappali (az volt az utcai szoba), egy hálószoba és egy ebédlő - kispolgári lakás volt az. Vécé, külön fürdőszoba, előszoba volt, szép, nagy konyhánk is volt, spejz, és külön egy személyzeti szoba - mikor jött valaki vendégségbe, ott aludt. A fürdőszoba a nappaliból nyílt, a vécé az előszobából. Fehér csempés, nagy konyhánk volt. A gázsparhert mellett volt egy nagy sparhertünk is, annak sütője is volt. Pénteken, meg amikor nagy ünnep volt, mindig a nagy sparhert volt begyújtva, hétköznapi pedig a gázon volt a főzés. Jégszekrényünk is volt a spejzban, kívül barnás, belül szürkés alumínium burkolatú. A jeget teherautón hozták minden másnap vagy harmadnap, az előre ki volt fizetve. Apuka mindig tett el vizet a jegesbe, és ha jött valaki vendégségbe, azt a finom hideg vizet kínálta frissítőnek.

Mind a két szülő meg mi hárman, gyerekek egy szobában aludtunk télen, amikor fűteni kellett. Nyáron én az ebédlőben aludtam, mert én voltam a legnagyobb gyerek, és ott volt egy kiságyam. Aztán, mikor nagyobb lettem és kinőttem a kiságyat, akkor már vaságyban aludtam, matracosban, amit össze kellett csukni. Az is bent volt az ebédlőnek a sarkában, le volt takarva egy nagyon szép plüss pléddel, és az volt az én ágyam. Nyáron csak a két kisebb gyerek aludt a hálóban; ott elfértek, az elég nagy szoba volt. Az üvegajtó nyáron mindig nyitva volt; nagyon szép ajtónk volt, csupa üveg. A lakás nem volt nagyon jó beosztású, mert egymásbanyúló szobák voltak. De nyáron nagyon jó hűvös volt otthon, mert az ablakokon redőny is volt, még jobb, mint a mostaniak. Eswingeli roló, úgy hívták; ez valamilyen német vasroló volt, ami be volt festve, többféle színben lehetett kapni.

Hosszú gangunk volt, és volt előlső lépcsőház meg hátsó. Oda, ahol a lakások vannak, egy rendes főlépcső vezetett, és a hátsó lépcső ment az udvarra. Artézi kút volt az udvaron meg cseresznyefa, arról lehetett enni, amikor akartunk, az mindenkié volt. Kövezett udvar volt, nem beton. Nagyon jó volt, mert ott lehetett turulozni. Így hívták ezt a labdajátékot: van egy kis ütő, és a falra ütögetjük vele a labdát - ez a turulozás.

A mi közös udvarunkban volt egy kis kertes rész, az tele volt virággal meg zöldségekkel. Kis, rácsos ajtaja volt, és be lehetett oda menni, volt ott egy filagória - egy fából készült lugas, ami árnyékot vet a kert egy részére -, asztal és pad is volt benne. Fáskamra meg csirkeólak is voltak az udvaron. Persze nekünk is voltak csirkéink, anyukám mindig tartott. Folyton libát ettünk meg csirkét, mert kóser háztartásunk volt nekünk, anyukám azt nagyon tartotta.